

Smule mere at skulle 'opgøre sammen. Jeg skal først udtale, at jeg har aldrig nogen- sinde ventet, at jeg skulde komme til at spille en saa stor Rolle, at et mægtigt Parti her i Landet kunde lade deres Ordførere ofre et langt Foredrag paa mig. Jeg synes, det er for meget af det gode. Men saaledes er det nu en Gang 'stet, og jeg er bleven bestyret i den Tanke, som jo undertiden dukker op hos os svage Mennesker, at jeg dog maa bethde noget, og jeg er bleven bestyret derved, at aldrig saa snart havde jeg forlangt Ordet for at give Genvar, før en af det ærede Medlems Kolleger forlangte Ordet. Det maa altsaa for mig se ud, som der i det ærede Medlems Kreds næredes den Mening, at nu behøvede de at være to om mig. Imidlertid er Forholdet blevet dette, at det ærede Medlems Kollega ikke kan møde i Dag paa Grund af Sygdom, og den ærede Formand har benyttet Retten som han jo har, til at flyde en anden Taler ind, saa at ingen af de to ærede Medlemmer saa Ordet umiddelbart efter mig, men længe vil det jo ikke være. Jeg maa altsaa forberede mig paa at saa Genvar, men foreløbig vil jeg afværge, hvad der blev sagt til mig i Forgaars. Det ærede Medlem var meget personlig og gif meget skarpt til Værks imod mig, og søgte med tilhyneladende kraftige Ord at ville dokumentere, at jeg nu stod paa et helt andet Standpunkt end i selve Kommissionen. Nu stod jeg og saa tilbage — og det Udtryk, det ærede Medlem brugte, skal jeg straks komme tilbage til — min Stilling var en anden nu end tidligere. Jeg tror, at hvis det ærede Medlem vil læse igennem, hvad jeg har sagt, skal han opdage, at han er gaaet fuldstændig i Vandet. Naar han angriber det, jeg har sagt i Forgaars, mener han, at det er mod Kommissionens Forslag, jeg har talt, medens det i Virkeligheden er mod Regeringens Forslag, idet jeg ikke har sagt det allermindste eller i alt Fald kun meget lidt om selve Kommissionsforslaget. Men disse to Forslag synes det ærede Medlem ikke at stille ad. Han siger udtrykkelig, at de ere det samme. Ja, det kan være for visse Mennesker, men ikke for mig. Jeg har ikke kunnet se, at disse to Forslag vare et og det samme. Maaſte man, naar man staar paa et Standpunkt, hvor der flyder rigelige Vønninger, kan tro, at nogle hundrede Kroners aarlig Udgift ikke spiller nogen Rolle. Men naar man hører til Arbejdernes Sag, hvor Kronerne kun flyde sparsomt, hvor man ikke har Vønninger, der gaa op til Tusinder, men kun til saa Hundreder, spiller det en stor Rolle, om vi skulle af med saa eller

mange hundrede Kroner straks og saa eller mange Kroner i aarlig Afgift. Jeg tror derfor, at dersom det ærede Medlem kunde se Sagen fra Arbejdernes Standpunkt og ikke fra et ophøjet Stade, vilde han komme til at forstaa, at de to Forslag ere ikke væsentlig ens for disse Folk. Der er en ikke lille Forskel paa, om man skal af med 400 Kr. eller 800 Kr., 120 Kr. eller 112 Kr., hvortil kommer, at med det mindre aarlige Uddrag bliver Kapitalen endda hurtigere amortiseret. Herpaa er der en stor Forskel, og naar derfor det ærede Medlem vil se tilbage paa sine Udtalelser og mine Udtalelser, tror jeg, han vil komme til det Resultat, at han har gaaſte forsejlet Maalet, altsaa stude forbi eller, rettere sagt, slaaet ved Siden. Jeg vil nu haabe, han vil vise det samme tapre Mod, som Bonden viste, da han saa tilbage paa Skildvagten, og sige: „Bøh!“ efter alt, hvad han udtalte i Forgaars. I Parentes kan jeg gerne tilføje, at jeg vilde haabe, at det ærede Medlem, der i Gaar saa personligt og kraftigt angreb mig, da vilde slaa Følge med min ærede Sidemand. Efter at det ærede Medlem havde givet mig disse personlige Slag, kritiserede han min Stilling i selve Kommissionen. Det første, han søgte at godtgøre, var, at jeg aldrig i Kommissionen har aabnet Munden, i det mindste siger han, at det kan ingen Steder ses. Det er muligt, han ikke kan se det. Han kan kun se Navnet, jeg har sat under Flertallets Betænkning. Men jeg vil spørge det ærede Medlem: Kan han se, hvad de andre Medlemmer have udrettet i Kommissionen foruden det, at de have sat deres Navn under Betænkningen? Hvis han ser paa de 17 Navne, der omfatte Flertallet, kan han saa se, hvad denne eller hin vil? Nej, de 17 Medlemmer have sat deres Navne under det fælles Arbejde og været enige om at udføre dette, og for at naa til Maalet have nogle maattet slaa af paa deres Ønster og andre lægge til. Det er Resultatet. Naar det ærede Medlem siger, at jeg har maattet slaa af paa alle Punkter, er der nogen Sandhed derti. Jeg har maattet slaa af paa alle Punkter, og naar det ærede Medlem havde tilføjet, at mine Modstandere have maattet lægge til paa alle Punkter, vilde det ærede Medlem have sagt den fulde Sandhed. Det glemte imidlertid det ærede Medlem, fordi det, han vilde have frem, var, at Modstanderne havde faaet alt, hvad de ønskede. Nej, Sagen er netop, at vi, der staa paa det demokratiske Grundlag og særlig ville gøre noget for Landarbejderne, have haft den Tilfredsstillelse, at vi have truffet vore Modstandere et godt Stykke ud ad Rejen. Det